

доктрину тренутног акта, али се упустио у меритум ствари. Рекло би се како је Суд прихватио један састојак преседана Малхоус, али не и резонување какво је тамо изражено у потпуности. Мора се при свему овом имати у виду и понешто радикалан захтев какав је поставио подносилац представке у случају Малхоус. Суд у ствари ни у тој пресуди није одбацио могућност да прибегне закључивању какво затичемо у пресуди румунског случаја, који је пред нама.

У даљем образложењу Суд се позвао на то да задирање у мирно уживање имања мора бити засновано на закону. Оно мора имати допуштен циљ и водити рачуна о политичким, привредним и друштвеним условима какви владају у земљи потписници Конвенције. Суд је тако исто навео да држава има поље слободне процене у овој материји. То поље је широко, али, по схватању Суда, не може бити неограничено. Посебно је Суд нагласио и то да накнада за имање које је држава одузела мора бити „у разумном односу“ с вредношћу одузетог.

На основу свега што је овде изложено, Суд је изрекао да у конкретном случају постоји повреда члана 1. Првог протокола. На основу члана 41 Конвенције, Суд је наложио одговорној држави да подносиатељкама представке исплати одговарајућу новчану накнаду, док је, истовремено, по члану 46. Конвенције наложио и предузимање општих мера, чији је циљ да се избегне појава нових случајева исте врсте пред Судом.

5. Закључак. Међу писцима који се баве реституцијом наилази се на покушај да се из јуриспруденције Суда изведу начела, по којима се у тој материји управља европско право људских права. Такав поступак затичемо у најновијем, петом издању стандардног уџбеника Џекобса и Вајта, које су уредили Робин Вајт и Клер Оуви. Поменути аутори наводе два основна начела у погледу реституције која се по њиховом мишљењу могу формулисати на основу судских пресуда.

Прво начело каже како је Суд надлежан да одлучује само о таквом лишавању својине какво је наступило после ратификације Конвенције од стране одговорне државе. Друго начело почива на схватању да ће Суд узети у обзир поступак за повраћај имања, до којег је дошло на националном плану. Ово друго начело је пропраћено додацима, тако да ће бити делотворно само ако је подносилац представке пред Судом у Стразбуру могао да се позове на овлашћење по одредбама унутрашњег права државе у којој се тражи реституција. Суд се неће упуштати у самосталну процену тога да ли је подносилац представке испунио услове постављене националним законом, зато што је национална инстанца у бољем положају да то учини.

Могло би се рећи да овакав резиме судске праксе веродостојно приказује садашњи став Суда. Према ономе што смо напред видели, судско закључивање у пресуди случаја Марија Атанасију и други по свему је у духу доктринарних закључака, какве затичемо код Робина Вајта и